

47. VOLNÁ POEZIE

Eliška Kubečková

Ženský mozek napsaný

ženou

Přijď zítra.

Přijď až mi bude, bude mi víc, více vědět kde budu.

Rozumiš.

Přijď zítra a na nic se neptej.

Ptej se mě, co cítím, nehlaď mě, hlad mám.

Hladem hladíš mě, hod' semnou, hodnej ses hodnej.

Hodně ráda vyprávím, vyprávěj mi taky.

Taky o tom, co bude, budem splolu?

Společný děti, ve stejném státě. Státní vyznamenání za nejhezčí děti.

A to vše jen díky hladu.

Hlaď mě na dobrou noc a děti nepřijdou.

Příměří?

Změř mi nohu, dej mi tvoji ponožku.

Nožka ve střevíčku.

Vem si mě, miláčku.

Ke knedlíku omáčku?

Rám

Hlava spadla mi mezi nohy. Předtím klimbala, a jako houpací síť vlála nad travnatými pláněmi. Vrávorala na čepeli s atlasem a pomalu se připravovala na výskok.

Hlava spadla mi mezi nohy, válela se mi ve klíně a shlížela dolů. Nevím, co viděla.

Zavřela oči a přestala se hýbat. Zastavila tok myšlenek, který poháněl celé její tělo. Tělo jménem hlava, co nemělo trup. Hlava, střed, centrum, náměstí. Nikoliv ale uprostřed.

Nahoře.

Co vidí ze shora, když není ve středu?

Oči stále zavřené, žádný kontakt se zemí.

Zkusil si někdy hrabat v hlíně? Spojit ty proudy, co otevírají oči.

Hlava spadla mi mezi nohy, protože neviděla si na srdce. Neviděla náměstí lemované lávkami a nedokončenými chodníky. Neviděla lidi v jeho středu, jak čekají na výstřel. Z lásky rychle na nenávisť, kde berou se v tobě

revoluční pohnutky? Zeptala se mě máma kdysi, vloni, strašně dávno. Jak cítí se má dcera? Jak cítí se náměstí? Jak cítí se stát?

Zabij se, zabij se dřív, než to vyjde ven. Zabij se dřív, než přijde sem, a řekne, že neposloucháš střed. Zabij se dřív na náměstí mezi všemi. Pověz jim, jak láska drží ti ruce.

Pověz jim těch pár krásných vět a čekej na výstřel.

Říkali, že hlava udává směr, tak proč to srdce tak bolí?

Vystřelili jednou, přímo do středu, aby to hlava neviděla. Spadla mi mezi nohy se zavřenýma očima.

Spadla mi mezi nohy a ve středu místnosti se zastavila.

Cikánský dítě

O tom, co se vskutku stalo, že se lidem narodilo cikánský dítě. Rolničky rolničky, kdo pak nám dal hlas.
No nikdo. Opravdu nikdo. Nikdo je nevytáhl z toho minima, který žijou.
Na tancovačkách padali do ulic zaparkovaných aut, kde ta dítká běhají, hážou si s míčem pod kolejnými kovy a smějou se vřískotu nenaolejovaných brzd.
Kde jsou ty barvy? Barevné linie dětských radostí ztracené v šedi toho dna. Dna vrcholných dní dětských her.
Kluku, ty kluku, až budeš velký sedneš si vedle mě. Budeme se ptát, proč nepřisedl sis dříve.
Špatně se ředí voda vínem, tak odpust, že jsem už dospěla. Že voda není dost pro tvou červeň. Tak odpust mi, že nesedíme vedle sebe.

Ovčí jatka

Obecné rovnice přerývajících se těl.
Propočítaný vzorec, vypočítavá zlost.
Melodický rámus směsice čísel i slov.
Geometrické řazení za sebe.
Jak ovce, co na jatka se ženou.
Jeden mozek bere druhý.
Vem nás s sebou. Od naivity k hlouposti.
Sedící vězeň, co nemá nic na práci.
Výsměchem ses stal.
Poslušný lovec není to možno.
Elita elit a ďábelské božstvo.

Oči

Jedinec se rozhlíží, kouká a pozoruje.
Vzhlíží vzhůru nad propletenýma nohama, plete si slova.
Kam, kdo, kdy, která.
Kam půjdu až uvidím za roh? Kdo přijde? Kdy bude existovat? Která strana rohu mě rozlamuje?
Kompozice. Pohled, pohledy, pocity, instinkt.
Vidím, jdu, zanalyzuji vyfotím.
Vidím, sednu, analýzu prostředí vytvořím.
Vidím, běžím, analýze vytvořím podklad, naciťuji se.
Kamera, text, režie.
Emoce, emoce mi ukaž, vyndej je z toho obrazu.
Vyndej je ven a nasad' je na tři prostředí.
Vyndej je ven, rozřež a vciť se. Vciť se a vyndej se, aby ses mohl naciťit. Vyndej ten orgán z těla a nech ho kolovat. Orgán obalen v instinktu, bez kouře okolo. Zvířecí pud, bacha moment. Deru se ven z lidského obydlí, nastavuji ruce na podřezání. Vyndej ze mě ten orgán, který nevím, kde je. Vyndej ho ze mě, stávám se zvířetem, co běhá za momentem. Vyndej ze mě ten zrak, co loví, jak sup pod skalisky. Co loví myš na mravenčím poli. Sup nechodí spát, jemu zdají se obrazy. Obrazy myši, jak myši běhají mezi mravenci. Nevidí rozházené papíry. Papír se v beton proměnil. Utluč ho, za syrovost, napiš mu to před dveře, až stane se papírem. Napiš mu pohled, ve kterém nebude známého slova. Napiš tam ticho a beton tě nenechá uškvařit. Napiš mu dopis, kam vložíš ticho.
Vřísk.
Moment se uskutečnil a já o něm vím. Jsem sup, co nesnáší zrak. Oči bych spálil a koukal na mravence. Mravenčí mi noha z výškové závratě. Pusťte mě dolů z těch skalisek. Mezi mravence, co nevidí myši.
Vyndej ze mě ten instinkt a já už nikdy žádné moment nevidím dřív než ty. Vyndej ho ze mě, nebo tě uvidím.

Svíčková

Nenucenost je tíživá. Drát neopírá se ti o hýždě. Neopírá se o tebe, ale ty skáčeš přes ostatné dráty, kravské elektrošoky a jsi součástí večerního strkání nabíječky do zásuvky.

Drát se ti neopírá o hýždě. Ty sám musíš se stát příčinou výskoku nad překážku.

Chci mít drát v prdeli abych nemusel skákat.

Chci být ploty na dobytek nucen do elektrických šoků, abych mě pocit, že za věci nemůžu.

Tíží mě moci za věci.

Tíží mě mít drát skoro v prdeli.

Tak ho tam kurva strč.

Zaraž ho a říkej mi, co mám dělat.

Tíží mě, že si člověk za ty věci, který se mu dějou může sám.

Volám po drátu.

Chci drát v prdeli.

Prosím smiluj se a veď mě.

Nenucenost mě naštěstí vede k aktivitě, kdy přijde zlom pasivní smůly?

Bude to moje chyba, že jsem se nestala krávou běžající mezi elektrickými dráty?

Dobrovolně budu kráva. Hlásám, dobrovolně budu kráva.

Budu mlíko dávat, a pak budu výbornou svíčkovou.

Porno

Sedím, ležím, čtu. Ležím, ležím, ležím.

Čtu si internetová zpravodajství o tom, jak se všichni zabíjej, jak žijeme v těžké době a jak důchodkyně trpí hladu. Trpěj hladu z těch moučnejch buchet a nekvalitního kafe, protože je vnoučata nenačila pít snobskou filtrovanou kávu.

Mám pocit, že málo trpím. Že všechno, co se děje, děje se všem ostatním.

Mám výčitky, že babky a celej svět trpí. Je mi zle, že nejsem mrtvej, jako všichni ostatní.

No, je mi zle.

Pokaždý když jím tu buchtu a vzpomenu si na ty babičky, ty hodný babičky, co trpí, protože je nikdo nenakrmil.

Mám pocit, že málo trpím, a tak zapínám anonymní režim, tak málo stačí k bezpečí!

Chci si ublížit a trpět stejně jako ostatní. Píšu p-o-r-n-a, nic nevidím, protože je tma, a tak to píšu blbě. Vyhledávač mi naštěstí rozumí, a nechá mě trpět stejně jako ostatní.

Chci si zabít poslední mozkovou buňku. Chci si zabít poslední mozkovou buňku.

Slechny se krouť, a já tak strašně trpím.

Opravdu trpím. Až pláču, jak se mi z té bolesti prokrvuje tělo. Ach bože, já mám dost.

Utrpení překypělo, já jsem už potrestán.

Poslední mozková buňka odešla, a mě nezbylo už nic, nač bych pomysllil. Nebylo tam nic.

Stal jsem se společníkem mrtvých, co s výčitkami chodí si pro štěstí.